

ende, efterat Hærfloven og Rønningssloven for Hæren ere vedtagne; det vidste vi ifjor, men vi sagde: Vi holde os overbeviste om, at en af Krigsministerens første Bekymringer, saasnart denne Lov er udkommen, vil være den, at faae Pensjonsloven underkastet den fornødne Revision, og uagtet jeg ikke har hørt Noget derom, er jeg overbevist om, at denne Sag er sat i Gang. Det er slet ikke nødvendigt at tage det ene Forslag tilligemed det andet; engang kan der først fremkomme en Pensjonslov, en anden Gang en Rønningsslov, men at tage dem sammen under Et, at behandle flere saa store Anliggender i een Sæssion, vil overstige Rigsdagens Kræfter; det er umuligt, at den kan overkomme det. Derfor skulle vi tage Sagerne mere stykkevis og sørge for, at der ikke bliver for lang Tid mellem de forskjellige Loves Behandling; men at tage hele Sagen om Rønninger og Pensioner for hele den umaadelige Etat, hvorom her er Tale, under Forhandling under Et, anseer jeg virkelig for en Umulighed. — Vil man tænke sig den Tanke udført, som det ærede Medlem fremsatte, og hvortil flere Talere have sluttet sig, nemlig Nedfattelse af en Commission, og skulde denne alene komme til at bestaae af Medlemmer af Thinget, frygter jeg for, at de af os, som bleve designerede til dette Gjern, meget snart — forsaavidt de ikke vidste det iforveien, forsaavidt de ikke allerede havde den Overbevisning, jeg har —, vilde komme til den Erfaring, at de havde taget sig Noget for, som de ikke vare istand til at udføre. Jeg er fuldstændig overbevist om, at ikke et eneste af Thingets Medlemmer vilde overtage et saadant Gjern uden med det Haab at kunne gennemføre det godt og samvittighedsfuldt, men jeg er ligesaa overbevist om, at det ikke vil være en Maaned, efterat man er begyndt at arbejde i denne Sag, før de Vedkommende ville see, at de ingen Vegne kunne komme. Maafee vil man dog indrette en blandet Commission, men selv om vi medtage Medlemmer, valgte af Regjeringen, saaledes at Commissionen vil komme til at bestaae dels af Rigsdagsmænd og dels af Regjeringens Embedsmænd, er jeg overbevist om, at den vil gjøre den samme Erfaring, som jeg før næv-

ne, jeg havde gjort for mit eget Vedkommende, nemlig at det hovedsagelig blev Regjeringens Embedsmænd, som kom til at lede den, og det er et Spørgsmaal, om man da vilde faae dem til at komme saaledes ud med Sproget, som Tilfældet har været her. (Munterhed.) Ja, jeg tilstaaer, at jeg ved at læse dette Forslags Motiver har faaet det Indtryk, at man virkelig har gjort sig Umage, at man er optraadt fordomsfrit, og at man har berørt ethvert Punkt, hvor man har troet, at der var noget Godt at gjøre. Jeg veed ikke, af hvem denne Commission har været sammensat, og jeg har ikke talt med noget af dens Medlemmer, men Motiverne have som sagt gjort det Indtryk paa mig, at man har været uheldig; dog, jeg kan tage Feil deri, og Andre, som have mere Indsigt i visse Grene af Stats tjenesten, ville maafee i saa Henseende komme til et andet Resultat end jeg. — Med Hensyn til et andet Spørgsmaal, der har været for, nemlig det om Fuldmægtigenes Stilling, tillader jeg mig at udtale som min Ansuelse, at det vilde være beklageligt, om man i denne Henseende vilde gaae meget længere, end Regjeringen er gaaet. Vi maae huske paa, at det her foreliggende Forslag allerede er meget strengt. I de tidligere saakaldte kongerigste Ministerier er Forholdet saaledes ordnet, at de fleste af de unge Mænd, som der arbejde i de underordnede Stillinger, kunne, naar de vise Duelighed og Dygtighed, vente at blive befordrede ud i andre Stillinger, hvilket gjælder i høj Grad om Justitsministeriet, men ogsaa for en ikke ringe Deel om Indenrigsministeriet. For nogle af de Ministerier, om hvilke her er Tale, gjælder det imidlertid ikke, og i dem vil man derfor finde Mænd med særdeles respektabel Dygtighed, som ere blevne 40, ja endog 50 Aar gamle uden at være naaede op til at blive Fuldmægtige. For nogle Aar tilbage var Forholdet i Finantsministeriet derfor saaledes — jeg veed ikke, om det er forandret i de sidste Aar —, at naar en Mand i 10 Aar havde tjent i et Contoir som Assistent og dernæst i 3 Aar havde været constitueret som Cancellist, kunde han faae kongelig Udnævnelse som saadan. Denne Regel var dannet efter, at vi som bekiendt have en Bestemmelse om, at den Mand, som i 10 Aar